

ISTEN FÁJA

Berki DEzső

Egy zongora halkán sír bús szonettet az éjben,
Isten szelíd hangját sejtem a lágy zenében.
Irgalma és szeretete bűnös szívemen megül,
Előtte minden büszkeségem térdre kényszerül.

Alázattá szelídül bennem a szilaj lélek,
Velem az Úr s én semmitől sem félek,
Bár pusztaság a világ, hatalmas fa az élet,
Rajta minden levél maga a teremtett lélek.

Újra és újra, szüntelen sarjadnak levelek,
Megtévedve, elszáradva hullnak le némelyek,
Míg mások ragyognak, örök fényre gyúlnak,
Ők végtelen sötétségbe, romlásba hullnak.

Szédülten keringve, szívtépőn zokogva, sírva,
Megtörtén, megbánva mindent hullnak örök sírba.
Késő a megbánás, számukra nincsen már vigasz,
Halálba hull minden-minden, mi sosem volt igaz.

Könnyes, tág szemmel nézem a hulló leveleket,
Számukra egy kiutat, szíveben egy Imát keresek,
Könnyes tekintetem hordozom szédülten, zavartan
S Isten szelíd arcát, riadtan keresem a síró avarban.

Berki Dezső

Forrás: www.keresztenydalok.hu